

Arrest

**nr. 134 642 van 5 december 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2014.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat W. BUSSCHAERT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 juni 2011 en heeft zich een vierde keer vluchteling verklaard op 7 november 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 25 november 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Hazara, die de Afghaanse nationaliteit bezit en afkomstig is uit het dorp Naikol, Jo Badreza, district Jaghori, provincie Ghazni (Afghanistan). U verliet Afghanistan reeds omtrent 2004 en arriveerde na een periode in Iran en een jarenlang verblijf in Griekenland pas in juni 2011 in België.

Op 1 juli 2011 vroeg u een eerste maal asiel aan in België. U beweerde gezocht te worden door de politie omwille van een reeks roofmoorden die u in uw regio van herkomst pleegde. Op 30 september 2013 werd u een weigeringsbeslissing betekend, die op 27 februari 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) werd bevestigd. De door u aangehaalde feiten werden weinig geloofwaardig bevonden en waren bovendien vreemd aan de conventie. Er werd daarnaast geoordeeld dat u over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in Kaboel.

Zonder België te verlaten diende u op 19 maart 2014 een tweede asielaanvraag in. U beweerde dat u homoseksueel bent en om die reden uw land van herkomst verliet. U zou echter niet over uw geaardheid hebben durven praten in het kader van uw eerste asielaanvraag. Op 13 mei 2014 werd u opnieuw een weigeringsbeslissing betekend, die eveneens werd bevestigd door de RVV. Er werd geen geloof gehecht aan uw beweerde homoseksuele geaardheid, en opnieuw werd geoordeeld dat u over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in Kaboel.

Zonder België te verlaten diende u op 22 augustus 2014 vanuit het gesloten centrum 127bis in Steenokkerzeel een derde asielaanvraag in. U beriep zich hierbij nog steeds om uw vermeende homoseksuele geaardheid, maar legde geen nieuwe inhoudelijke verklaringen af. Ter staving van uw aanvraag legde u een kopie van de taskara van uw vader neer. Op 10 oktober 2014 werd u opnieuw een weigeringsbeslissing betekend, die eveneens werd bevestigd door de RVV. Er kon nog steeds geen geloof worden gehecht aan uw vermeende homoseksuele geaardheid.

Zonder België te verlaten diende u vanuit het gesloten centrum 127bis in Steenokkerzeel op 7 november 2014 een vierde asielaanvraag in. U beriep zich hierbij nog steeds om uw vermeende homoseksuele geaardheid, en verklaarde bovendien bekeerd te zijn tot het christendom. Ter staving van uw aanvraag legde u een doopcertificaat neer, uitgereikt op 4 november 2014 door de Perzische Kerk Kores (Nederland).

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In dit verband dient benadrukt te worden dat uw tweede asielaanvraag en uw derde asielaanvraag door het CGVS werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw homoseksuele geaardheid. Uw beroep tegen de beslissing en beoordeling inzake uw tweede asielaanvraag werd verworpen door de RvV. De beslissing en beoordeling inzake uw derde asielaanvraag werd door de RvV bevestigd. U diende tegen deze beslissing geen beroep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Dat u in het kader van uw vierde en huidige asielaanvraag opnieuw verwijst naar uw homoseksuele geaardheid, of – zoals u het zelf omschrijft – “mijn seksueel probleem is dat ik heel graag met mannen contact wil” (verklaring 4de AA 11/17942X vraag 2.4), verandert op zich niets aan de eerdere beoordelingen hierover, en kan bezwaarlijk worden beschouwd als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. U legt verder geen bijkomende verklaringen noch documenten neer met betrekking tot dit asielmotief.

U baseert uw vierde en huidige asielaanvraag voornamelijk op uw vermeende bekering tot het christendom en de daaruit voortvloeiende problemen die u zou kennen bij terugkeer naar Afghanistan. Het CGVS is hierbij echter van oordeel dat dit asielmotief weinig geloofwaardig is en dat u zich om louter opportunistische redenen, met het oog op uw nieuwe asielaanvraag, hebt laten dopen.

Vooreerst dient hierbij te worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerdere drie asielaanvragen met geen woord repte over uw vermeende bekering tot of interesse in het christendom, noch bij de DVZ,

noch bij het CGVS, noch in het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV. U verklaart nochtans dat u in Griekenland startte met uw bekering (verklaring 4de AA 11/17942X vraag 2.3). U verklaart dat uw stamleden reeds tijdens uw verblijf in Griekenland beweerden dat u zich had bekeerd omdat u af en toe werkzaam was als tegellegger in een Christelijke kerk. U verklaart dat zowel uw problemen als gevolg van uw vermeende bekering als deze als gevolg van uw vermeende homoseksuele geaardheid toen reeds begonnen (verklaring 4de AA 11/17942X vraag 4.2).

In die zin is het uiterst opmerkelijk dat u hierover in al die jaren en doorheen uw verschillende asielprocedures nooit iets zou gezegd hebben. Dit ook vooral gezien u in uw tweede en derde asielaanvraag reeds een negatieve beslissing kreeg betekend, onder meer geargumenteed op het feit dat u uw vermeende homoseksuele geaardheid nooit vermeldde in het kader van uw eerste asielaanvraag. Ook toen u door het CGVS werd gehoord in het kader van uw tweede en derde asielaanvraag werd u meermaals door de dossierbehandelaar geconfronteerd met het feit dat het weinig aannemelijk is dat u voordien nooit over uw geaardheid zou hebben gesproken. U was dus wel degelijk op de hoogte van het belang al uw problemen en asielmotieven uiteen te zetten en van het feit dat het moeilijkheden kan opleveren indien u dit niet doet.

Dat u nu verklaart nooit iets gezegd te hebben over uw vermeende bekering omdat u nu pas een document (doopcertificaat dd. 04/11/2014) hebt, is hiervoor geen afdoende verklaring. Dat u, die behalve een kopie van de taskara van uw vader nooit enig document neerlegde ter staving van uw identiteit, reisweg of asielaanvragen lang naliet om een dergelijk cruciaal element als een bekering te vermelden, louter omdat er geen hard bewijs voorhanden was, is geenszins aannemelijk.

Bovendien is het opmerkelijk dat u verklaart dat u in uw derde asielaanvraag uw problemen niet goed kon uitleggen (verklaring 4de AA 11/17942X vraag 7). Het probleem dat zich hier stelt is niet dat u uw problemen niet goed kon uitleggen, maar wel dat u ze in het geheel niet vermeldde. Verder zegt u ook dat het CGVS u enkel vragen stelde over uw werk, en dat u enkel antwoord gaf op de vragen (verklaring 4de AA 11/17942X vraag 1.2). Ook dit klopt niet. Er werd u meermaals expliciet gevraagd of u alles vertelde in verband met uw problemen en de redenen waarom u niet terug kunt naar Afghanistan (gehoorverslag CGVS 11/17942Y p.2; p.8). Ook tijdens het gehoor in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag was er ruimte om alles te vertellen, en werd u op het einde van het gehoor gevraagd of u nog opmerkingen of toevoegingen had. U vertelde op geen enkel moment iets over uw vermeende bekering.

Uit het geheel van bovenstaande argumenten blijkt geenszins dat uw vermeende bekering tot het christendom geloofwaardig, laat staan oprecht is. Het is niet geloofwaardig dat u werkelijk bent bekeerd tot het christendom, en dat u hier sinds uw verblijf in Griekenland mee begon. Uw verklaringen omtrent uw vermeende bekering maken de kans niet aanzienlijk groter dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Het feit dat u zich in België liet dopen door de 'Perzische Kerk Kores' en hierover een doopattest neerlegt verandert niets aan bovenstaande vaststelling. Vooreerst is het wel zeer bijzonder dat u precies deze 'Perzische Kerk Kores' uitkiest voor uw doopsel. Ze is namelijk gebaseerd in Apeldoorn, in Nederland. Dit is bijna 250 kilometer van Brussel en zelfs bijna 300 kilometer van Torhout en Wingene, waar u van november 2011 tot april 2014 woonde. Zelf verklaart u dat u in België geen vaste (verblijfs)plaats hebt, en dat u daarom niet regelmatig naar de kerk kon. Dit is aannemelijk, maar het is opmerkelijk dat u net in die specifieke situatie een kerk kiest in een ander land die zo ver weg ligt van elke plaats in België waar u al hebt verbleven. Hoe dan ook getuigt dit doopattest enkel van een formele bekering maar, gezien de bovenstaande conclusies, niet van een werkelijke, verinnerlijkte, bekering. Dit document kan op zich niet aantonen dat u zich christen voelt, dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan zal manifesteren als christen of dat u als dusdanig zou worden gezien door uw omgeving. Het feit dat u formeel kan attesteren in België te zijn bekeerd kan in het licht van het bovenstaande niet als nieuw element doorgaan dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Terzijde wordt er bovendien op gewezen dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan zelfs iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien uit bovenstaande blijkt dat er in uw geval geen sprake is van een geloofwaardige werkelijke, verinnerlijkte, bekering, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie omwille van uw doopsel.

Gelet op voorgaande, brengt u in het geheel geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate

van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 10 september 2014) blijkt dat dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe

aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, reeds in uw drie eerdere asielaanvragen werd geoordeeld dat u zich in Kaboel zou kunnen vestigen. Er werd gesteld: "(...) spreekt u Dari en Pashtou, kan u lezen en schrijven, hebt u zowel binnenlandse als buitenlandse werkervaring als arbeider, toonde u reeds in het verleden dat u zich, indien nodig, weet te behelpen, en blijkt uit uw verklaringen dat u en uw familie over voldoende financiële middelen beschikken. Kortom, allemaal elementen die u in staat moeten stellen om uw integratie in Kabul te bewerkstelligen." De RVV bestigde deze beslissing door te stellen dat: "Verzoeker spreekt Dari en Pashtou, kan lezen en schrijven, heeft zowel binnenlandse als buitenlandse werkervaring als arbeider en toonde reeds aan dat hij zich indien nodig weet te behelpen. Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij en zijn familie over voldoende financiële middelen beschikken. Gelet op deze gegevens wijst dan ook niets er op dat verzoeker niet in zijn levensonderhoud zal kunnen voorzien of dat hij dreigt in menonwaardige omstandigheden terecht te komen. Aldus blijkt verzoeker in staat moet zijn om zich in Kabul te kunnen vestigen.". In de beslissing inzake uw derde asielaanvraag werd bijkomend gesteld: "In het kader van uw derde asielaanvraag brengt u geen elementen aan die deze beoordeling kunnen ombuigen, wel integendeel. Uw familie beschikt over een huis in Kaboel, een huis in Ghazni en landbouwgronden. Uit uw verklaringen blijkt dat u nog steeds contact hebt met uw familie (DVZ Verklaring meervoudige aanvraag vraag 15, 17 en 20; CGVS p.3; p.5; p.6). Uw beweringen als zou u niet kunnen terugkeren naar Afghanistan en het contact met uw vader en broers verwaterd zijn vanwege uw homoseksualiteit, zijn hier niet relevant gezien eerder al werd geoordeeld dat uw vermeende homoseksuele geaardheid niet geloofwaardig is en u bovendien voor uw vertrek weinig tot geen problemen ondervond. Wanneer u wordt gevraagd of u in Kaboel zou kunnen gaan wonen, antwoordt u dat dit moeilijk zou zijn aangezien u homoseksueel bent. Dat is alles. Behalve uw homoseksualiteit ziet u geen redenen waarom u zich niet in Kaboel zou kunnen vestigen (CGVS p.6). Gezien eerder al werd geoordeeld dat uw homoseksualiteit niet geloofwaardig is, zijn er geen redenen om aan te nemen dat u zich niet in Kaboel zou kunnen vestigen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van

herkomst in uw levensonderhoud te voorzien." U bracht in het kader van uw huidige asielaanvraag geen elementen aan die een ander licht op deze beoordeling kunnen werpen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat "Er is geen probleem van non-refoulement, de betrokkene heeft in geen enkele procedure een probleem van 3 EVRM aangehaald."

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat zijn veiligheid in Afghanistan absoluut niet gegarandeerd is. Hij verwijst in dit verband naar de stukken 3 en 4 gevoegd aan het verzoekschrift. Wanneer hij effectief het slachtoffer zou zijn van deze onveilige levensbedreigende toestand, wordt hij vervolgens geconfronteerd met een volgend levensbedreigend probleem, namelijk geen toegang tot gezondheidszorg alsook de onveiligheid om zich te verplaatsen van en naar het ziekenhuis, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat hij tegen dit levensbedreigend gevaar geen beroep kan doen op de politiediensten vermits de kwaliteit van de Afghaanse politie duidelijk te wensen overlaat en dat er, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert, voor hem geen intern vestigingsalternatief bestaat. Hem ondanks dit alles toch terugsturen, stelt hem volgens verzoeker bloot aan mensonwaardige behandelingen.

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel "Hoe gevaarlijk is Afghanistan? 10 feiten naar aanleiding van de bomaanslag op 17 januari" van Moeders voor Vrede, het artikel "Bloedige aanval Afghanistan kleurt NAVO-top" van Het Laatste Nieuws van 4 september 2014, het artikel "Afghanistan: gezondheidszorg buiten bereik van veel Afghanen" van Artsen zonder Grenzen van 25 februari 2014, een uittreksel uit het rapport "Is Afghanistan klaar voor 2014" van

Moniaal Nieuws van februari 2014 en een uittreksel uit het rapport *“Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanisten in de Belgische asielprocedure”* van BCHV van juni 2014.

2.2.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn vierde asielaanvraag vooreerst steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn tweede en derde asielaanvraag heeft uiteengezet, met name een vrees voor vervolging omwille van zijn vermeende homoseksuele geaardheid.

Bij beschikking van 2 juli 2014 oordeelde de Raad in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag reeds dat geen geloof kan worden gehecht aan deze beweerde homoseksuele geaardheid (in de zaak RvV 154 199). Verzoeker heeft niet gevraagd om gehoord te worden binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking zodat hij overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet werd geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

In 's Raads arrest nr. 132 776 van 4 november 2014 werd in het kader van verzoekers derde asielaanvraag opnieuw besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de homoseksuele geaardheid van verzoekende partij: *“(…) De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas gezien (i) hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag met geen woord rept over zijn homoseksuele geaardheid; (ii) zijn onaannemelijke verklaringen over zijn seksuele contacten met jongens in Afghanistan (gehoor p. 3-4); (iii) zijn incoherente verklaringen over de houding van zijn familie ten opzichte van hem (gehoor p. 3, 5-6; verklaring meervoudige asielaanvraag vraag 15, 17, 20).*

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat hij “echter jarenlang zijn geaardheid (heeft) moeten verbergen, doordat de Afghaanse samenleving homoseksualiteit verbiedt” en dat “het gebrek aan openheid over zijn geaardheid hierdoor ingebakken (zit) in de persoonlijkheid van verzoeker”, waardoor hij het “niet vreemd (acht) dat hij niet van in het begin zijn ware probleem heeft verteld” en dat hij hierover pas durfde vertellen “wanneer hij ten volle besepte dat hij hier in BELGIË zijn homoseksualiteit vrij mag beleven”.

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat hij niet verder komt dan te verklaren dat hij lange tijd losse seksuele contacten had met verschillende mannen, wat niet noodzakelijk inhoudt dat hij homoseksueel geaard is. Uit verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat hij jarenlang in Afghanistan onbestraft seksuele relaties had met verschillende jongens uit zijn regio (met (al) zijn vrienden, CGVS-verhoor p.4). Deze contacten waren talrijk want verzoeker verklaart dat hij hun namen niet meer kent, maar hij ze wel op zijn Facebook-pagina heeft staan, waarna hij dan weer verklaarde wel enkele namen te kunnen herinneren (gehoor p.3-4). Volgens verzoeker zou hij de jongens gewoon aanspreken (gehoor p.4) en was bovendien iedereen hiervan op de hoogte (gehoor p.4), omdat het de jongens niet uitmaakte dat zij hen zo direct vroeg om seks te hebben (gehoor p.4).

Wat de houding van zijn familie betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker hierover incoherente verklaringen aflegde, gezien hij enerzijds verklaarde dat zijn vader en broers niet wilden dat hij in hetzelfde huis woonde (gehoor p. 4), doch anderzijds aangaf dat hij nog wel contact had met zijn moeder en schoonzus (gehoor p. 3; verklaring meervoudige aanvraag vraag 17, 20), dat zijn vader hem via zijn schoonzus een kopie van zijn taskara bezorgde (gehoor p. 3; verklaring meervoudige aanvraag vraag 15, 17) en dat zijn familie zelfs zijn reis naar Iran regelde (gehoor p. 6). Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift dat zijn familie niet akkoord gaat met zijn geaardheid, dat ze liever niet met hem samen willen wonen en dat ze niet willen dat hun zoon betrappt zou worden in hun eigen huis, uit vrees voor gevolgen ten aanzien van hen, maar dat zijn familie uiteraard wilt dat hij veilig is en dat het goed met hem gaat, is een post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om de tegenstrijdigheid alsnog te vergoelijken.

Indien homoseksuele relaties mogelijk problematisch zijn in Afghanistan zoals blijkt in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, dan kan uit verzoekers verklaringen geenszins blijken dat hij als homoseksueel werd aanzien. Immers verzoekers beweringen hebben tot gevolg dat over de jaren ook de families van al deze occasionele mannelijke partners niet optraden en deze seksuele handelingen sociaal niet veroordeeld werden.

Er kan bijgevolg evenmin worden aangenomen dat verkeerdelijk geïnterpreteerd wordt “dat verzoeker onbekende mannen zou benaderen en hen deze vraag zou stellen”, terwijl het in werkelijkheid gaat “over mensen die verzoeker reeds kent, en van wie hij ook de geaardheid kent”. Gevraagd hoe hij de jongens benaderde met wie hij seks wilde hebben en hoe hij wist wie hij moest aanspreken, antwoordde verzoeker: “Door te praten. We praatten over dat onderwerp. We waren samen op een bepaalde plaats, en ik vroeg hem of hij seks wilde hebben. En als hij ja zei, dan deden we dat, en als hij nee zei, dan deden we dat niet” (gehoor p. 4).

Dat verzoeker, die zelf aangeeft dat men in België zijn homoseksualiteit vrij kan beleven (gehoor p.8), opeens te verlegen zou zijn om bij zijn eerste asielprocedure over zijn seksuele geaardheid te praten,

komt in het licht van zijn openlijke seksuele belevingen in Afghanistan eerder voor als dat hij zich niet vereenzelvigt met homoseksuelen. Dit blijkt ook uit het gehele gehoor waar verzoeker enkel over occasionele seks spreekt en niet over fundamentele gevoelens, noch over (duurzame) relaties.

Bovendien is de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en "verlegenheid" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Ten slotte kan nog vastgesteld worden dat verzoeker tijdens het CGVS-gehoor verklaart dat het niet moeilijker is om zijn homoseksuele handelingen toe te geven in België dan in Afghanistan (gehoor p. 5), wat er opnieuw op wijst dat verzoeker seks met mannen als homoseksualiteit aanziet terwijl hij duidelijk geen relatie met een man had, noch dit in het vooruitzicht stelt. De uitleg van verzoeker dat hij niet meteen de namen van zijn seksuele contacten wilde opsommen, omdat volgens het verzoekschrift "homoseksualiteit strikt verboden is" en hij zijn hele leven zijn geaardheid heeft moeten verzwijgen, is strijdig met zijn verklaringen over zijn niet geheim of gesloten seksueel leven.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt nochtans aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, wordt niet erkend. (...)"

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.2.2. In het kader van zijn vierde asielaanvraag beroept verzoeker zich nog steeds op zijn vermeende homoseksuele geaardheid en verklaart hij bovendien bekeerd te zijn tot het christendom. Ter staving van onderhavige asielaanvraag legt hij een doopcertificaat neer, uitgereikt op 4 november 2014 door de Perzische Kerk Kores (Nederland).

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe

elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.2.3. Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht opgemerkt als volgt: *“Dat u in het kader van uw vierde en huidige asielaanvraag opnieuw verwijst naar uw homoseksuele geaardheid, of – zoals u het zelf omschrijft –“mijn seksueel probleem is dat ik heel graag met mannen contact wil” (verklaring 4de AA 11/17942X vraag 2.4), verandert op zich niets aan de eerdere beoordelingen hierover, en kan bezwaarlijk worden beschouwd als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. U legt verder geen bijkomende verklaringen noch documenten neer met betrekking tot dit asielmotief.”* Er kan inderdaad niet worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

Wat betreft de door verzoeker voorgehouden bekering tot het christendom, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat ook dit asielmotief ongeloofwaardig is, dat verzoeker zich om louter opportunistische redenen, met het oog op zijn nieuwe asielaanvraag heeft laten dopen en dat het doopattest enkel getuigt van een formele bekering maar niet van een werkelijke, verinnerlijkte bekering.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing worden dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.4. Tot slot oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier en rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet in de hoofdstad Kabul, waar actueel voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad stelt vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 inderdaad blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Wat de actuele veiligheidssituatie betreft in de stad Kabul, blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, *Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict* dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, *Veiligheidssituatie – Kabul Stad* dd. 10 september 2014 dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viserden AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van die aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul is verder via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker.

Ook het EHRM oordeelt in dezelfde zin. In haar bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen, maakt het EHRM slechts gewag van een inbreuk "*in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld waarbij de louter aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar een reëel risico op ernstige schade teweeg brengt*". Het EHRM bevestigt daarbij dat er zich heden in Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder geen dergelijke situatie voordoet (EHRM, J.H. vs. het V.K Koninkrijk, 20 december 2011, § 55; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 93).

Uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift kan – in zoverre deze al betrekking heeft op Kabul – geenszins blijken dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt in dit verband dat de loutere vaststelling dat er zich nieuwe (veiligheids)incidenten voordoen in een regio die op grond van omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoonde dat de feitelijke vaststellingen in de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren, zoals daar zijn het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen en dies meer. De Raad besluit uit bovenstaande dat de informatie die verzoeker bij onderhavig verzoekschrift heeft gevoegd, geenszins afbreuk doet aan het geheel van de verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen van het Commissariaat-generaal. Verzoeker brengt aldus geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). Bij de beoordeling wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien.

De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar poneert dat er voor hem geen intern vestigingsalternatief voorhanden is en hij in dit verband citeert uit een nota van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen doch hij geen concreet verweer voert tegen de vaststelling van de bestreden beslissing dat hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft bij deze beoordeling rekening gehouden met zowel de algemene omstandigheden in het land als met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden van verzoeker wordt in de bestreden beslissing het volgende (vast)gesteld: *“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.*

Immers, reeds in uw drie eerdere asielaanvragen werd geoordeeld dat u zich in Kaboel zou kunnen vestigen. Er werd gesteld: “(...) spreekt u Dari en Pashtou, kan u lezen en schrijven, hebt u zowel binnenlandse als buitenlandse werkervaring als arbeider, toonde u reeds in het verleden dat u zich, indien nodig, weet te behelpen, en blijkt uit uw verklaringen dat u en uw familie over voldoende financiële middelen beschikken. Kortom, allemaal elementen die u in staat moeten stellen om uw integratie in Kabul te bewerkstelligen.” De RVV bestigde deze beslissing door te stellen dat: “Verzoeker spreekt Dari en Pashtou, kan lezen en schrijven, heeft zowel binnenlandse als buitenlandse werkervaring als arbeider en toonde reeds aan dat hij zich indien nodig weet te behelpen. Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij en zijn familie over voldoende financiële middelen beschikken. Gelet op deze gegevens wijst dan ook niets er op dat verzoeker niet in zijn levensonderhoud zal kunnen voorzien of dat hij dreigt in menonwaardige omstandigheden terecht te komen. Aldus blijkt verzoeker in staat moet zijn om zich in Kabul te kunnen vestigen.” In de beslissing inzake uw derde asielaanvraag werd bijkomend gesteld: “In het kader van uw derde asielaanvraag brengt u geen elementen aan die deze beoordeling kunnen ombuigen, wel integendeel. Uw familie beschikt over een huis in Kaboel, een huis in Ghazni en landbouwgronden. Uit uw verklaringen blijkt dat u nog steeds contact hebt met uw familie (DVZ Verklaring meervoudige aanvraag vraag 15, 17 en 20; CGVS p.3; p.5; p.6). Uw beweringen als zou u niet kunnen terugkeren naar Afghanistan en het contact met uw vader en broers verwaterd zijn vanwege uw homoseksualiteit, zijn hier niet relevant gezien eerder al werd geoordeeld dat uw vermeende homoseksuele geaardheid niet geloofwaardig is en u bovendien voor uw vertrek weinig tot geen problemen ondervond. Wanneer u wordt gevraagd of u in Kaboel zou kunnen gaan wonen, antwoordt u dat dit moeilijk zou zijn aangezien u homoseksueel bent. Dat is alles. Behalve uw homoseksualiteit ziet u geen redenen waarom u zich niet in Kaboel zou kunnen vestigen (CGVS p.6). Gezien eerder al werd geoordeeld dat uw homoseksualiteit niet geloofwaardig is, zijn er geen redenen om aan te nemen dat u zich niet in Kaboel zou kunnen vestigen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.” U bracht in het kader van uw huidige asielaanvraag geen elementen aan die een ander licht op deze beoordeling kunnen werpen. (...)” De Raad stelt vast dat alle feitelijke vaststellingen waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de conclusie te komen dat verzoeker kan buigen op een vestigingsalternatief en niet heeft aangetoond dat hij zal worden bloot gesteld aan menonwaardige behandelingen, duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier

en dat deze deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan die hieraan vermogen afbreuk te doen.

2.2.5. In zoverre verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Ook de loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en verzoekers bewering dat hij er geen toegang zal hebben tot gezondheidszorg, noch zal kunnen rekenen op politionele bescherming, is te dezen niet afdoende. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn vorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

2.2.6. In acht genomen wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS